

kedves derűvel, tele kérdésekkel, biztatva új feladataim sikeres megoldásaira, erőt adva, mint annak idején.

Nagyon sajnáljuk, hogy dr. Péczely Lászlóné, Sárrika néni már nem érthette meg Kodály zenei nevelési koncepciója pécsi nyilvános meghirdetésének 75 éves évfordulóját, melyet ennek az évnek novemberében szeretnénk megünnepelni. Akkor is szeretettel és tisztelettel gondolunk majd a bennünket itt hagyó nagyszerű Tanárnőre, a zenei tagozatos oktatás – nevelés egyik első úttörőjére. Emlékét megőrizzük !

*Kertész Attila
a MKT elnöke*

Megjelent: ZeneSzó, XXX. évfolyam 3. sz. 2020

Búcsúzás Dinnyés Istvántól

1935. 02. 20. Kalocsa – 2020. 03. 06. Orosháza

**Weiner Leó-díjas zenepedagógus,
a Magyar Kodály Társaság alapító tagja,
címzetes nyugalmazott igazgató**

Dinnyés István 1935-ben született Kalocsán. Szegeden járt főiskolára, ott szerzett ének-tanári oklevelet, majd oboázni tanult a szegedi konzervatóriumban.

1955-ben, 20 évesen került Orosházára. Ekkor indult el zenetanári pályája, majd 1973-tól 89-ig az orosházi zeneiskola igazgatójaként tevékenykedett.

Minden erejével a zenei nevelés népszerűsítésén dolgozott. Ezt tette zenepedagógusként majd igazgatóként. Évtizedeken át a Kodály Zoltán Gyermekkórus vezetőjeként több mint, 10 országba vitte hírét a magyar kóruskultúrának.

Alapító tagja volt a Magyar Kodály Társaságnak és aktívan részt vett a Liszt Ferenc Társaság munkájában. Emellett tagja volt Magyar Kórusok Országos Tanácsa elnökségének, játszott a Békés Megyei Szimfonikus Zenekarban is, és húsz évig vezette a Békés megyei zeneiskolák munkaközösségét.

Négy alkalommal rendezte meg az Orosz-Szovjet Zenei Tábor (1979, 1981, 1983, 1985), ahol a ma élvonalbeli művészek jelentős része kisgyerekként vett részt.

2010-ben a Békés Megyéért-díj
(Forrás: bekesmegye.com)

Könyvei:

Emlékképeim Orosháza zenei életéről
40 éves az Orosházi Ének-Zene Tagozat
50 éves az Orosházi Zeneiskola

Díjai:

A Magyar Köztársaság Bronz Érdemkeresztje
Békés megye Közművelődéséért
Békés Megyéért Díj
Népművelésért-Díj
Weiner Leó Zenepedagógiai Díj

Tisztelt Magyar Kodály Társaság!

Ondrik Zsuzsanna szegedi cselló tanárnő vagyok.

Édesapám Dinnyés István, az Orosházi Liszt Ferenc Zeneiskola egykori igazgatója volt, aki 2020. március 6-án, hosszú betegség után elhunyt. Haláláról egy csatolt dokumentumot küldtem, melyet édesanyammal közösen írtunk. Tisztelettel kérem Önöket, amennyiben úgy ítélik meg, jelentessék meg újságjukban a gyászjelentést.

Köszönettel: Ondrik Zsuzsanna (Dinnyés Zsuzsanna)

Dinnyés István 1935-ben született Kalocsán. Szegeden járt főiskolára, ott szerzett énektanári oklevelet, majd oboázni tanult a szegedi konzervatóriumban. Orosházára hatvanöt évvel ezelőtt érkezett. – *Egész életemet meghatározza az a két oktatási intézmény (a zeneiskola és a 3. számú általános iskola ének-zenei tagozata), ahol tanítottam. 1955 óta élek Orosházán, nagyon sok növendék, kórustag, barát, ismerős köszön rám*” – nyilatkozta a Békés Megyéért díj átvételét követően az akkor 75 éves zenepedagógus. Nem hullott minden csak úgy az ölébe. A sikerekért keményen meg kellett dolgoznia. Személyes tapasztalatairól, a kezdeti nehézségekről az *Emlékképeim Orosháza zenei életéről* című munkájában olvashatunk. Írását az 1955-ös első benyomás őszinte felelevenítésével indítja. Ekkor érkezett meg Orosházára.

A 110 éves Vörösmarty iskola ünnepségén

„A lehangolóan kopott földszintes házak, a földes utak, rendezetlen terek, a parkok, virágok hiánya nyomasztólag hatott. Nem sok biztatót ígértek annak, aki jobb helyről jött ebbe a városba. (Város volt egyáltalán?) Rövid itt-tartózkodás után érzékelhető volt az akkori városi vezetők szemlélete is, mely nagyjából megegyezett a városképpel. A „nadrágos embernek” nem volt túl nagy becsülete a helybéli nagyságok előtt. S ha az illető akkor nem is valami „haladó értelmiségi” volt, hanem afféle zenetanár, akkor meg végképp reménytelennek tűnhetett a helyzete. Ezek az első benyomások rövidesen igazolódtak. Ilyen körülmények között kezdte meg működését 1955. december első napjaiban az Állami Zeneiskola Orosházán (...). Sok helyütt – így Orosházán is – egyfajta megélhetési lehetőséget biztosított ez a munkaközösségi oktatás bizonyos „osztályidegen elemeknek”, más kereseti lehetőséggel nem rendelkező különböző képzettségű és foglalkozású személyeknek. A teljesen dilettáns amatőrtől a zeneakadémiai művészképzőt végzett nagy tudású muzikusokig tanított ezekben sok mindenki.” – írja Dinnyés István.

Nem volt egyszerű feladata a zenetanároknak, de ez a lelkesedésüket nem befolyásolta. Tudták, hogy nagy lehetőség áll előttük, hiszen 1955-ig vidéken még csak 25–30 településen működött zeneiskola. Békés megyében is összesen kettő. Elmondható, hogy Orosházán viszonylag hamar létesült ilyen intézmény, melynek első igazgatója Markó Leó volt. „Rangot jelentett beiratkozni az iskolába, és ott növendéknek lenni. Az igazgatás mellett egy rendkívül színvonalas hangversenyélet szervezésébe kezdett a városban.” – olvashatjuk a Liszt Ferenc Zeneiskola oldalán. Dinnyés István is minden erejével a zenei nevelés népszerűsítésén dolgozott. Ezt tette zenepedagógusként majd később igazgatóként, és évtizedeken át a Kodály Zoltán Gyermekkórus vezetőjeként is.

A tanítás mellett a város, sőt az egész megye kulturális fellendüléséért is sokat tett. „1991-től 1995-ig, nyugdíjazásáig osztályvezetőként dolgozott az orosházi önkormányzat kulturális osztályán. Alapító tagja volt a Magyar Kodály Társaságnak és aktívan részt vett a Liszt Ferenc Társaság munkájában is. Emellett tagja volt Magyar Kórusok Országos Tanácsa elnökségének.” – tudjuk meg a Fülöp Béla által jegyzett netes portálról. Dinnyés István játszott a Békés Megyei Szimfonikus Zenekarban is, és húsz évig vezette a Békés megyei zeneiskolák munkaközösségét.

„Az a felbecsülhetetlen jelentőségű hangversenyélet, ami 1990-ig Orosháza szerteágazó kulturális életének a legtartalmasabb, legrangosabb művészi ágát jelentette, a zeneiskola indulásával kezdődött és fejlődött egyenletesen a 80-as évek végéig. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ebben az időszakban koncertezett Orosházán hazánk csaknem minden jelentős művésze, együttese a Bartók Vonósnégyszestől az Állami Hangversenyzenekarig, Kovács Dénestől Kocsis Zoltánig, Fischer Anniétől Perényi Miklósig.” – írta Dinnyés István *Emlékképeim Orosháza zenei életéről* című munkájában.

A zenetanár évtizedeken keresztül folytatta a város érdekeit szolgáló, kiemelkedő, szellemiséget gazdagító, Orosháza ismeretségét növelő tevékenységét. Munkáját számos díjjal ismerték el.

Nyugodjék békében!

Ondrik Zsuzsanna

Cser Miklós

1947–2020

karmester, karnagy, korrepetítor, zenei vezető

Cser Miklós zenészcsaládban született, édesanyja, Cser Tímea az Operaház magánénekesse volt. A Zeneakadémián 1967 és 1975 között tanult, ahol *Vásárhelyi Zoltán*, *Sugár Rezső* és *Kórodi András* növendéke volt. Először középiskolai énektanári és kórusvezetői, majd karmesteri diplomát szerzett. Operaházi pályafutását korrepetitorként kezdte, majd a Szegedi Nemzeti Színház tagja lett. 1978-tól Irakban működött, 1980-ban Pál Tamás hívására visszaszerződött Szegedre, ahol a következő évtizedben vezető karmesterként tevékenykedett. Az Operaházban 1987 januárjában Az álarcosbál karmestereként mutatkozott be. A sikeres próbavezenylés után Petrovics Emil szerződtette, aki 2001-ig maradt a pesti színház tagja. Az Operaházban több mint kétszáz előadást vezényelt, a repertoár-produkciók mellett olyan premerek fűződek a nevéhez, mint: az *Otello* (1988), *A bolygó hollandi* (1988), *a Bánk bán* (1993), *a Parasztszüret – Bajazzók* (1995), *A bahcsiszeráji szökőkút* és a *Don Quijote* (1997). 2000-től a Pécsi Nemzeti Színház zeneigazgatójaként folytatta tevékenységét, 2004-től további hat évig vezető karmesterként dolgozott. Vezette a szegedi Victoria kórust és megalapította a Concerto Kamarazenekart.

A Lantos Kórus karnagyának búcsúja

Mélyen megrendülve értesültünk a kiváló karmester, nagyszerű muzsikusz és igaz ember, Cser Miklós halálhíréről. Énekkarunkat különös kapcsolat fűzte hozzá az első közös szereplésünktől az utolsóig – amely egyúttal az Ő utolsó fellépésének bizonyult.

Csodálatos hangversenyeket énekelhettünk vele, felsorolni is nehéz volna valamennyit, mindegyik felejthetetlen élményt adott számunkra, közülük háromra szeretnénk most külön is emlékezni. Soha nem felejtjük